

don kihot

keti aker

Ovaj odlomak preveden je iz prvog dela romana »Don Kihot«, savremene američke spisateljice Ketii Aker, koji treba da se pojavi ove godine u izdanju Gradine iz Niša, a u prevodu Nine Živančević. Ketii Aker, koji su mnogi kritičari nazivali savremenim ženskim Džemsom Džozsom, po složenosti razmišljanja i jezičkog izraza sledi najbolju tradiciju književnosti pisanih engleskim jezikom. Našoj čitalačkoj publici predstavila se još ranije romanom »Velika Očekivanja«, u prevodu Nine Živančević.

MUŠKA AVANTURA

Don Kihot je odlučila da je jedina prava stvar da se bude srećan. Pošto je za nju jebanje predstavljalo jedini razlog da izade iz kuće, odlučila je da jebanje znači sreću. Jahala je svoga konja, nadajući se da će da stupi u seksualnu avanturu koja za nju neće biti mnogo bolna.

U vreme ove priče već je obišla trista ili četrsto muškaraca. »Bože moj«, rekla je, »ala su svi uobraženi!« Okrenula se ka Sv. Simeonu, koji je u ovom trenutku bio pas. »Sreća prati sve naše poslove van naših najludih očekivanja. Evo su, džinovi za kojima sam oduvek tražala.«

Pas odgovori »Av, av.«

»Dobiću od njih ono što mi se prohte.«

»Av, av.«

»Tvoje iskustvo je ograničeno.« Don Kihot reče psu, »što se tiče ove stvari. Nastavi da hođaš svetom i mumlaš, kao i svi dobri Katolici, dok se ja upuštam u opasne neisprobane nepokolebljive avanture.«

Pas je zalajao i sakrio se od straha. Don Kihota su oćaravali snažni muškarci. Ovi su bežali od nje. Don Kihot se verbalno opredelila za većitu ljubav ili brak, što je najopasnije opredeljenje, jer uopšte i nije neko opredeljenje, a onda se ponovo upustila u lov za snažnim muškarcima.

Neki od ovih snažnih muškaraca koji nisu želeli da pobegnu, ustremili su se na neustrasivu ženu. Ponovo se podizala i na njih kretala. Ništa je, čak ni ljudi nisu mogli zaustaviti u njenoj jurnjavi za njima. Bila je neprestano neumorna — pravi vitez. Ništa je nije moglo sprečiti u potrazi za ljubavlju, čak ni smrt. Konačno, jedan ju je udario tako jako da je skoro umrla. Pas je potrčao ka njoj, ali u vreme kad je stigao do nje, jedva da je mogla da govori, a ni on nije mogao da prozbori.

Pas je zalajao »Av!«

»Sentimentalnost je,« reče don Kihot, »u vreme rata više nego nepotrebna — ona je štetna. Ne budi sentimentalna, psiću. To što su me teško psihički i fizički ozledili neće me sprečiti da tragam za ljubavlju. Trenutno sam toliko povredena da sam gotovo mrtva, ali ću u sledećem trenutku da oživim jer su promena i život sinonimi. Štaviše, svesna sam da me je povredio čovek koji je toliko zao da se žene narprosto moraju zaljubiti u njega.«

»Av, av.«

»Nekada davno nije bilo zlih ljudi. U tim starim vremenima čovek je voleo ženu koja njega voli. I obratno. A ne kao danas.

I što su se stvari promenile među ljudima i ženama? Jer je ljubav današnja plod narcizma, jer su nas učili posesivnosti i materijalizmu, a ne požrtvovanoj ljubavi. Ti drevni ljudi nisu nekada baratali lepim jezikom niti su posedovali Veliku Kulturu. Naprosto su bili zbuñnjeni i voleli su iz zbuñjenosti. Današnji učitelji nazivaju ovu zbuñjenost »poezijom« (i pokušavaju da objasne svaku pesmu da ih jezik ne bi više zbuñjivao), ali u ona vremena »poezija« je bila stvarnost.

U današnje vreme samo oni vitezi koji su toliko ljudi da žele da vole one koji njih vole priklanjaju se redu poezije. Ja sam takav vitez. Osim ako sasvim nisam poludela, čini mi se da su oni snažni tipovi prekoputa, odeveni u crno, Simonove sluge, tog zločeka koji tera žene da se zaljube u njega...«

Pas, koji je čuo svoje ime smesta zalaja.

»... jer je sa njima jedna žena.«

»Te žene su gore od ljudi« reče pas.

»A što?«

»To su kaluderi. Katolici kidnapuju mlade žene ne zato što su žene već zato što liče na dečake.«

»Psino jedna,« prozbori Don Kihot. »Ne znaš o čemu pričam.«

Pošto je duboko prezrela mumlanje ove zveri, Don Kihot se uputila ka gomili kaludera i uzviknula »Vi odvratna smrdljiva govna! Oduvek samo pričate o dobru i o zlu. Ako ne izjavite odmah pred ovom ženom da je volite, zbrisaću vas sa lica zemlje!«

»Molim Vas, istucite nas. Mi pripadamo Benediktincima.«

»Baš me briga za vaše reči. Znam da me ne volite. Znam da ne volite žene. Znam da su Katolici u stvari tajni red ubojica.« Svesna tog saznanja, Don Kihot je skočila na jednog kaludera koji je bio toliko pijan da je ležao nesvestan.

Pas je ujeo odeću pijanog kaludera.

Dva putnika-namernika koji su tuda slučajno prolazili zapitali su psa što se tako ponaša prema svetom ocu.

»Av, av.«

Pošto su putnici bili humaniste prebili su psa, ostavili ga na putu i spasili kaludera.

Kada je Don Kihot ugledala svog mrtvog psa zaplakala se. »Eto koliko plačem od boli usled ljubavi prema tebi.«

JOŠ JEDAN UMETAK

Arapске vode su lažovi; laganje je deo arapske kulture kao što su govorenje istine i iskren govor deo američke. Za razliku od američke i Zapadne kulture (uopšte uzetv), Arapi (kao deo kulture) ne poseduju (ideju o) originalnosti. To jest, kulturu. Oni pišu nove priče slikaju nove slike itd. tako što samo ulepšavaju stare... Oni pišu tako što isecaju delove već prethodno napisanih tekstova i na razne druge načine kopiraju tradiciju: menjaju važna imena u neka glupava, prave masne viceve na račun stvari od veoma velike važnosti, kao što je nuklearno naoružanje. Čovek bi se zapitao kako Arapi shvataju nuklearno naoružanje. Naš odgovor bi mogao da glasi, da ljudska bića, pošto su grabeljiva, puna straha i pošto im je potrebna potvrda moći, uvek su ga shvatala. Tu ni Arapi ne predstavljaju izuzetak. Iz ovoga razloga, tipičan arapski tekst ili slika ne sadrže ni slova niti pak priču, jer Arapi, pošto veruje da je verovanje u tako šta zlo, štuje ništavilo.

NAKON KRAJA SVETA

Pas se malo mrdnuo. U stvari, on nije bio mrtav, već samo jako bolestan. Ponovo se malo pomerio. Polako vraćao mu se život, na isti način na koji se svetlost vraća na nebo i traje kroz noć. Pas je, detetu nalik, počeo da puzi. Bolno i pun ljubavi, pomerio se ka Don Kihotu i olizao njena stopala.

»Ja sam ona koji bi trebala da te liže.«

»Dosta mi je moga groznog siromaštva,« zakukala pas. »Mrzim da živim u bedi. Siromaštvo u kome živimo nije nepodnošljivo: polako se uvlači, puzi i ograničava) to je stalni očaj; sivilo, konačni krah. Ovo siromaštvo je nepodnošljivije od nepodnošljivo glasnog siromaštva jer ne može da više o sebi samom, ne može da se-be objasni, samo cvili i mumla i krije se u fatalnoj bolesti — ljubavnosti. Mojim svetom vlada restrikcija. Najzahvalnija i najopasnija odlika ljudi je njihova sposobnost da se na sve prilagodje. Prvo su se navikli na logore Gestapoa, a sad na ovo.«

»Ali ti nisi čovek. Nisi više.«

»Još uvek moram da jedem. Izvedi me na večeru, macc!«

»Budi strpljiv. Za sve stvari treba vremena. Da bi spasili ovaj svet, jer on toliko pati, vitezovi moraju da preuzmu svu patnju ovoga sveta na sebe.«

»Jebi ga.«

»Reč je o patnji.«

»Smučilo mi se da se divim patnji. Ovi katolički idioti koji su upravo prebili Boga u...«

»Hteo bi da kažeš »život.««

»meni uradili su to jer veruju u patnju. Veoma su moćni.« Pas se tresao od straha, »Zbog svoje vere i nade u dobrotu i da ono što oni rade je uvek dobro, oni ne sumnjaju u ono što rade.«

»Zar nisi i ti Katolik«

»Bio sam, dok nisam postao pas.«

»Kroz moju ljubav bićeš zaštićen od onih kaludera,« Don Kihot je prigrllila psa, »jer ja sam bolja od njih. Nema čoveka na ovome svetu koji je bolji od mene. Ja sam jaka. Istinoljubiva. Iskrena. Tanka i dečakog izgleda bez obzira na moj trenutni izgled. Ako moram da budem, biću lukava. Đavolska žena. Šarmantna. Ljupka. Najdivnije mače za tucanje umem da budem, kao što već znaš.« Pas je zalajao. »Potpuno predana i potpuno bespoštedna kao Makijaveli. Ukratko: kameleon sam čiji je jedini cilj da preokrene svet.« Pas zakuka: »Šta fali svetu?«

»Priznajem da je teško živeti samnom jer stalno krećem u avanture. Ali kad te prebiju zbog mene, možeš uvek da mi se vratiš. Da li si ikada, i u jednoj knjizi ranije čitao o meni? Da li je ikada u istoriji, to jest, u romanima, postojalo biće kao što sam ja? Moraš me potpuno voleti.«

»Ne volim te potpuno jer ne znam da čitam. Nikad nisam išao u školu. Dok te gledam čini mi se da stariš. Tako si krhka i fizički propala da ne možeš ni da ustaneš a da se ne onesvestiš.«

»Pijana sam.«

»Šta se događa sa ljudskim bićem kad umre — interesovanja radi?«

— Kad jedno biće umre, drugo ga iseče na pola. Sledeće, ovo drugo biće slepi delove prvog bića u jedno — Platon nam je ovo ispričao — i u njegovo grlo sipa tekućinu.«

»Ako sa smrću ne nastupa ljudski kraj, šta to onda izaziva ljudsku patnju i bol?«

»Svet su, istorijski, podelili na ljude i žene. Žene su uzrok ljudske patnje, zato što su inteligentne i ne žele da imaju posla sa ljubavlju. Muškarci su pokušali da se oslobode patnje tako što su promenili ovu stvar: prvo su hteli da promene žene; zatim, kad im to nije pošlo za rukom jer su žene uporna stvorenja, krenuli su da lažu, počeli su da pričaju da žene žive isključivo za ljubav muškarca. Kada izmenimo jezik a ne materijal, obično se menjaju i materijalne prilike...«

»Žene su kučke, psiću moj. One su prouzrokovale nesporazum između muškaraca i žena. A zašto? Jer ništa ne daju, sve odbijaju. Seksualnost žene je oduvek počivala ili u devičanstvu ili u poricanju sebe same.

»Eto zato nema ljubavi na ovom svetu, psiću moj. Mleko u grudima majki iz celog sveta je presahlo; zemlja ispucala; umesto dece čudovišta trče kroz nuklearne optopine. U našoj Bibliji ili Riznici Jezika pokušali smo da objasnimo ženama ko su one u stvari: Najdraža Majka Koja Ne Vodi Ljubav i Stoga Ne Dobija Vaške, ili pak Žena Koja Voli, To Jest Žena Koja Toliko Voli Da Dopušta Da Joj Se Sve Uradi. Ali žene nisu sve to. Žena je ona koja je kocem probila crveno Srce Isusa Hrista. Pošto je odbila da pati, žena je sahranila armiju muškaraca. Njihove usahle dojke, umesto da miluju muškarca, srljaju preko nekada davno prenaseljenog egipatskog peska i preko danas još unakaženijih ruskih snežnih stepa gde naši leševi leže jedan preko drugog, nevidene beline, usta na našim leševima spojena su nam zauvek. Ovo je jedina vrsta ljubavi koju danas mo-

žemo da doživimo jer žene ne žele da imaju nikakva posla više sa ljubavlju.

»A šta ti, dodavola, znaš!« uzvikuje Meduza. Zmije joj se uvijaju oko noktiju premazanih Krvlju Isusa Hrista. »Ja sam objekat tvoje želje, psiho, jer ne mogu da budem njen subjekat. Jer ne mogu da postanem subjekat: ono što ti nazivaš ljubavlju, ja nazivam prazninom. Ja neću da budem ništa: samo ću uočavati stvari i govoriti.

»A šta ako,« nastavlja kučka (izvinite, mislim pas), »ako si pod »Ljubavlju« podrazumevala moju žudnju? U tom slučaju bi oboje bili i subjekat i objekat. Onda bi seksualna ljubav podrazumevala središnu tačku ljubavi i smrti.«

»Da li bilo ko od vas dozvoljava ovakav prelazak?

»Sve dok vi muškarci prijanjate identitetu čoveka koji voli moć ili liku Isusa Hrista, sve dok prijanjate dualističkoj stvarnosti koja je starnost oblikovana moćju, žene neće postojati u vama. Drugarstvo je ljubav. Žene postoje kao srne, lisice koje žive od crvenila, kao konji i lukave mačke.

»Kada nas voliš ujedno nas i mrziš jer moramo da te negiramo. A što? Predmeti ne mogu da uzvrte ljubav. Tvoj Voljeni Čovek je onaj koga mrziš. Ljudska mržnja, pošto nema funkciju, okreće se protiv sebe same: ljubav te vodi u mržnju.

»Vi koji vladate ovim svetom ste mrtva bića — naši prijatelji svinje jedu vam uši. Lisice vam grickaju mačore i vi svršavate. Jadnicima su potrebne majke. Bedni idioti. Klanjate se patnji, svakom mogućem fetišu i dopada nam se sloboda. Svako biće je bezvremeno divlje i neopredeljeno, a njegov vitez slobodan.«

»Kao što sam već objasnila,« Don Kihot reče psu, »nema ljudske patnje koju nisu stvorila ljudska bića.«

ISTORIJA I ŽENE

Konačno je Don Kihot shvatila svoj problem: pošto je bila žena nije mogla da se zaljubi, a kao vitez stalno je tragala za Ljubavlju. Morala je da postane vitez, a problem je mogla da reši samo tako što bi delimično postala muškarac.

Bilo joj je neophodno da dublje zadre u taj problem. Da li je odista morala da postane muškarac da bi volela? Šta je značilo biti žena? Da li je biti žena bilo drugačije od muškarca? U čemu je počivala tajna »Ljubavi« o kojoj su samo svi sanjali i kojoj je sada posvećivala život?

»Stoga, ko sam ja?« upitala je Sv. Simeona.

»Ma koga briga sve to.«

»Naravno, mene ne interesuje lični identitet. Hoću u stvari da pitam: šta znači biti žensko?

»Moraš biti kučka,« odgovorili joj pas.

»Ako istorija, neprijateljica vremena, je majka istine, istorija žene trebala bi da definiše žensku prirodu. Najuputnija knjiga na ovu temu, ti, istorija napisana je od strane Sid Hameta Benendželija, muškarca. Na nesreću, autor ovako značajnog dela, jedinog u toj oblasti, je Arapin, a ta je nacija poznata zbog svog laganja; znači iako su nam neprijatelji mogao bi čovek da shvati da bi oni nešto pridodali istoriji, a ne bi oduzeli od nje.

»Budite sigurni,« tako knjiga počinje, »da je istorija žene istorija degradacije i patnje.« (Istina je, rekla je u sebi, trljajući svoju povredenu pičku.) »Pa ipak, istorija nam pokazuje da nijedna žena, ili bilo koja druga osoba mora da bilo šta trpi: žena može da izabere ili da bude kralj ili tiranin.« Hajde da ispitamo istoriju žene u detalje:

»Prva žena koju pamti ljudska istorija zvala se Amadija iz Gaula. Gaul je, psiću moj, bio drven grad. Amadija je dopala kandži njenog prirodnog neprijatelja, Arkalaja. Arkalaj je od nje napravio zatočenicu, zatim je zabio dva noža u meso njenih butina. Zatim ju je vezao uz stub u dvorištu tako da je mogao da čini što mu se prohte, uz sve to bio je veoma bogat čovek. Dobro je poznato da je on dvesta puta konjskom uzengijom udario njeno telo, radi njenog zadovoljstva. Neki ženski hroničar, anonimni ili mrtav kako su u ono vreme žene već morale da budu, je zapisao da je ova žena čija je kosa bila bela i crvena nalik Krvavom Hristovom Telu, napuštena u sobi sama, sače-

kala da se otvore skrivena vratašca ispod nje, da bi zatim pala u duboku jamu punu govana. Govna smrdje. Ponovo je primetila da su joj noge i ruke vezane. Arkalaju se svidala ovakva vrsta mučenja. Sluge su je materale da naiskap popije šolju punu peska i hladne vode.

»Molim te, voli me.«

»Što da te volim?«

»Udari me.«

»Udario ju je snažno preko lica. Pogledala ga je ponovo još širih očiju nego ranije. »Ponovo me udari.« Još jače ju je udario.

»Oho.«

»Udario je dvaputa po desnoj strani lica. Razmišljala je da li joj je povredio uvo. Udarom te jer te volim.«

»Već je pala u trans u kojem joj se svaki trenutak prošlosti vraćao. Nije mogla da živi bez ovog zadovoljstva: bez mogućnosti da je on voli radi davanja a ne oduzimanja. Pošto on nije bio osetljiv, nikad nije mogla da sazna da li je voli ili ne.

»Visila je sa dugačke kuke. Nikada ranije nije osetila želju. Trans. Trans. Učinila bi sve za njega samo da je voli.«

»Kako su onda stvorene žene u ovom svetlu?«

»Magijom.«

»U tome ima mnogo smisla. Magija je stvarno mnogo pomogla svetu.«

»Ne budi kučka,« Don Kihot je rekla psu.

»Ti to samo tako kažeš jer jedina tvar na svetu koju ti shvataš je istorija. Istorija je fikcija i kao takva, je propaganda. Kao što smrt razlaže bol a vreme sećanje, tako i magija rastvara istoriju.«

Pas se počeo glavi. »Koliko ja znam, smrt predstavlja pravu bol.«

»Da nema lične istorije ili sećanja,« reče Don Kihot, »ti to ne bi znao. Onda bi sve bilo moguće. Besmrtni reči Hasana i Sabaha, Sid Hamet Benendželijevog prijatelja, glase: »Ništa nije istina, sve je dozvoljeno.«

»Aktuelna nije istorija, već njena suprotnost, smrt, koja nas podučava da su žene sve i ništa.« Pošto je za trenutak pronašla pravi odgovor, Don Kihot je začutala.

SCENA LUDILA I /ILI DON KIHOTOV SAN

Pošto je zaključila da je heteroseksualna ljubav moguća, Don Kihot je zavrila u telefonski imenik, te pošto je u njemu tražila adresu burdelja, do istog se ošetala. Jedna od madaminih omiljenih prostitutki je videla ženu, to jest budući novac, kako zuri u kuću pa joj je potrcala u susret. Pošto je bila žena odmah je videla da je Don Kihot žudna ljubavi.

Stoga je stavila Don Kihota u potkrovlje i skinula joj sav njen oklop. Položila je na četiri ravne daske. Don Kihot je povredivana toliko dugo i tako duboko da joj je sve ovo prijalo. Prostitutka je vezala preko vitezovih očiju belu maramu da bi se opustila i naučila da joj veruje. Prekrila je Don Kihotovo izubijano telo komadima kože iz sedla.

Madam, koja je ušla u ukleto potkrovlje bila je niska, mršava, grbava i jednooka. Ona i njena devojka otkrile su jedan deo tela pod kožnim pokrivačem i utrljale ulje u vitezove tamne modrice, a zatim su je prekrile gipsom od glave do pete. Povremeno bi šutnule tu staru kurvu.

Dok je madam gledala u tamno modre i ljubičaste masnice na vitezovom telu, koje u stvari nisu mogle da se vide zbog gipsa, njena devojka je objasnila: »Boluje od heteroseksualne ljubavi.«

Don Kihot, pošto je bila pod gipsom, nije mogla da govori. Umesto nje progovori njen pas. »Ovo nisu ožiljci heteroseksualne ljubavi, ovo su napravili katolici. Pošto su zakleti na celibat katolici bacaju kamenje.«

Devojka reče: »Ja lično više volim bičeve od kamenja.« Ponovo je šutnula psa.

Pas reče: »Tako nastaju ožiljci iz ljubavi.«

Madam upita: »Ko je povredena žrtva?« Šutnula je psa.

Pas reče: »Vitez je žrtva.«

Madam zaključila: »Ali, ona je bela a ne crna.«

Dok reče za sebe: »To je osoba koju volim.« Devojka ga je ponovo šutnula.

U tom času usled njene ustaljene navike da vidi svaku mogućnost već kao realnost Don Kihot je zamislila najpogrešniju od svih realnosti. Učinilo joj se da je madam lepa i strašno se zaljubila u nju. Napokon madam je obećala te noći, da će, a i svake noći, došunjati se do viteza i leći pored nje u krevet da bi im srca prestala da jecaju kroz drugu noć. Stoga Don Kihot progovori (kroz psa): »Divna damo, hvala vam na usrdnoj pomoći, jer ste pomogli meni, koja sam se loše provodila, što vam nikada neću zaboraviti. Hoćete li se udati za mene, pošto vas ja volim? Ne treba da vam kažem ko sam, da biste vi ubeležili moje ime i stavili ga na venčanicu, vama je ionako svejedno. Naša ljubav je, ili bolje, moja ideja o ljubavi, zapisana u svačijem srcu za večnost, moje srce će vas, kroz sve razne životne nedaće, bez obzira na našu razdvojenost, uvek obožavati. Posvećujem Okrvavljenom Hristu misao da našu ljubav nije inspirisala moja suluda glava. Koji su zakoni te ljubavi? Plaši me činjenica da vas volim više od sopstvenog života. Kako mogu da živim i kako da preuzmem punu odgovornost za sebe kad vas ovako volim? Vaše oči su gospodarice moje slobode.«

Don Kihot je bila toliko izludela da je, onako luda, pomislila da su te psihičke pojavnosti činjenice. Imala je vizije:

U prvoj viziji pričinila joj se ljubav. Osoba koju je ona volela takođe je nju volela.

Njena druga vizija uključila je zgodnog čoveka. Ovaj čovek joj je rekao da je voleo snažnije ili posesivnije ili lude od nje. Kad bi ovo bilo istina to bi značilo da su muškarci sposobniji za ljubav i vidovitiji u životu od žena. Ako je ovo istina, žene mogu da prežive. Jer, kao što već rekoh, čim žena voli, ona je u opasnosti. A što? Zato što je čovek, za koga bi ona sve dala, bije i zamalo da zbog njega izgubi život. Jer je ona ta koja voli, a ne on, i zato jer ne može da sazna da li je on voli ili ne, ona umire, međutim ne odustaje od njega. Ona ga toliko voli da ostaje u drugom stanju, ali ne može sama da odgaja dete. Ako žena istraje da može da voli i da voli, da njen život nije lišen ljubavi ili ugašen, ona umire. Stoga znači, žena je ili mrtva, ili umire. Ovo je sve Don Kihotu ispričao onaj zgodni čovek.

Da li ista pravila važe i za muškarce? Oni su nepredvidljiva bića.

Može li Don Kihot da savlada ovaj novi problem? Može li Don Kihot da nauči kako da živi i voli? Može li se Don Kihot usprotiviti ovom zgodnom muškarcu?

Na ovakav način se Don Kihot borio: »Čoveče. Ne prihvatom tvoj stav. Ako si realan, ja sam luda. Moje ludilo je ljubav. Nije moguće tvojoj Kulturi da objasni ili shvati moju ljubav.

»Jer kako iko može da ustvrdi da je neka osoba normalna ili luda?«

Sudija koji se pojavio, rekao je da pošto je on sam racionalan, ne može da presudi.

Svaka stvarnost i ludilo se međusobno razaraju. Tras. Tras. Bum. Tras. Ludilo je preslabo, jer je predstavljeno starim usahlim oslabljenim abortiranim vitezom. Nije mu dato u mogućnost bilo šta da čini. Ne može da misli. Pada dole. Dok pada na zemlju neosvojiva realnost muškog roda prislanja mu mač na drhtavo grlo.

»Ili ćeš postati normalan, to jest anonimni, ili ćeš umreti,« rekao je Don Kihotov lepota.

»Ne mogu da postanem normalna jer ne mogu da prestanem da volim.« **Kako da prestanem da te volim? Moram da prestanem da te volim. Ti si moj život. Molim te pomozi mi. Ne treba mi pomoć.** »Neću sprečavati istinu da se ispolji u mom životu, a ona je moja seksualnost.«

Čovek, blag kao Isus Hristos, pred ženinim ludilom podario joj je još jednu šansu. »Postani normalna osoba i nemoj da imaš vizije bar godinu dana. Na taj način će ti biti dopušteno da živiš.«

Prestala sam da te volim.

Sve ovo se dogodilo Don Kihotu u njenom ludilu koje beše san.

□ □ □

S engleskog:
Nina Živančević